

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3043/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Д. Зеловић адвокат из ..., против туженог Унивезитетски клинички центар Србије из Београда, којег заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4297/22 од 01.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4297/22 од 01.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4297/22 од 01.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1670/2021 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да првотужиљи, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев првотужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од марта 2018. до фебруара 2021. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је првотужиља тражила да се обавезе тужени да јој, на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта месеца 2018. године до фебруара 2021. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да друготужиљи, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта

2018. до децембра 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев друготужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од марта 2018. до фебруара 2021. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је друготужиља тражила да се обавезе тужени да јој, на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта месеца 2018. године до фебруара 2021. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је предлог туженог да се у својству умешача на страни туженог позове Републички фонд за здравствено осигурање и Република Србија – Министарство финансија. Ставом осмим и деветим изреке, обавезан је тужени да тужилама на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 89.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате у року од 8 дана, а тужиље су ослобођене плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4297/22 од 01.02.2023. године одбијене су као неосноване жалбе тужила и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1670/2021 од 22.09.2022. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију.

Тужиље су поднеле одговор на ревизију.

У овом спору, тужиље траже да се тужени обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности тужилиног захтева у побијаном делу донели применом одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следствено изложеном, по оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе. Тужени уз ревизију није приложио другачије одлуке које су донете у истоветним чињенично-правним споровима.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. У овом случају вредност предмета спора побијаног дела је очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавне за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**